

DE STER VAN NEDERLAND



1 MEI 1933

No. 9

38e JAARGANG

Vlecht een kroon voor moeder, eer het is te laat,
Met de mooiste bloemen : met uw woord en daad.

»LAAT IN HET LEVEN KOM IK TOT EEN NIEUW WERK»

President J Reuben Clark Jr.

(Nieuwbenoemd Tweede Raadgever van den President der Kerk)



Levendig ben ik mij bewust van — en diep dankbaar voor — de groote eer die het volk mij bewezen heeft. Ik besef tevens dat aan die eer een evengroote verantwoordelijkheid vastzit. Mag ik zeggen, dat ik op het oogenblik meer denk aan de verantwoordelijkheid dan aan de eer.

Mochten er onder U zijn die verwachtingen koesteren ten aanzien van mijn werk in dit hooge ambt, waartoe ik geroepen ben, dan vertrouw ik dat ik U niet teveel zal teleurstellen. Zoo er onder U zijn die twijfel of bezorgdheid koesteren, dan kan ik U dit zeggen: Uw bezorgdheid kan moeilijk grooter zijn dan mijn eigen. Ik ben mij

mijn eigen gebreken levendig bewust. Laat in het leven kom ik tot een nieuw werk.

Maar wat ook de uitkomst zal zijn van mijn nederig dienstbetoon, wat mij ook moge overkomen, toch zal er bij ons allen eeuwige waarheid verblijven, welke licht en leven is, het eeuwige leven.

Wij zullen dan nog steeds weten dat de heerlijkheid Gods intelligentie is en dat wij, Zijn kinderen, erfgenamen zijn van, en onderworpenen aan diezelfde wet, want de heerlijkheid van den mensch is eveneens intelligentie.

Daar zal dan nog steeds mét ons zijn de kennis dat de mensch niet geschapen werd louter om pijn en gebrek en smart te lijden, maar dat „de menschen zijn opdat zij vreugde mogen hebben” — een vreugde die niet is het voorbijgaande genoegen van het vleesch, noch van wereldsche rijkdommen, maar de vreugde van een rein lichaam en een reinen geest, de vreugde van rechtmatig leven, de vreugde van groei en vooruitgang, de vreugde van broederlijke kameraadschap mét elkander, de vreugde van geestelijke omgang met den Oneindige, de vreugde van de kennis van eeuwig leven en eeuwigen vooruitgang.

Vreugde van werk

Wij zullen tevens de vreugde van werken hebben, want de mensch bestaat eveneens opdat hij moge werken. Hij is overgegaan uit de onschuld van Eden naar de Godgelijke kennis van goed en kwaad, met den Goddelijken zegen — geen vloek — zoo schijnt het mij toe: „In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten”. En, uitgenomen bij uitersten nood, mag niemand rechtmatiglijk die wet overtreden door te leven bij het zweet van het aanschijn zijns broeders. Het is de eeuwige, onvermijdelijke wet, dat groei alleenlijk komt van werk en voorbereiding, of die groei stoffelijk, verstandelijk of geestelijk is. Werk kan niet vervangen worden. Nietsdoen zet geen zoden aan den dijk, loopt op niets goeds uit — alleen op verdorring en dood. De wereld heeft dit bijna vergeten; ik hoop dat wij als een volk het immer zullen gedenken, want naarmate het vergeten wordt, zal er kwaad heerschen.

De wereld jammert van leed. Ik ken het geneesmiddel niet. De daarbij betrokken vraagstukken zijn zoo na het oneindige in hun uitgestrektheid, dat ik het betwijfel of een menselijke geest ze beantwoorden kan. Maar het is mijn geloof dat, als de menschen nietsdoen willen schuwen, als zij uit hun hart deze tweelings-overweldigers: eierzucht en hebzucht willen verbannen, en dan broederlijke liefde opnieuw op den troon zullen zetten en terugkeeren tot de vroegere deugden: nijverheid, zuinigheid, eerlijkheid, zelfvertrouwen, onafhankelijkheid van geest, zelftucht en onderlinge hulpvaardigheid — wij dan goed op weg zullen zijn naar teruggekeerde voorspoed en wereldsch geluk. Wij moeten opnieuw trouw betoonen aan de wet, dat vergankelijke rijkdom, hoe groot ook, niets meer is dan een schaduw, vergeleken bij de duurzame

rijkdommen van geest en hart. Wij moeten het gebod gedenken, aan oud Israël gegeven: „Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf”, dat, zoo zegt Jacobus, „de Koninklijke wet is, naar de Schrift.” Het wereldprobleem is niet in de eerste plaats een financieel vraagstuk, maar een kwestie van onzelfzuchtigheid, nijverheid, moed, vertrouwen, karakter, durf, matigheid, onomkoopbaarheid en gerechtigheid. De wereld heeft een wilde braspartij gehouden: ze moet weer opknappen zooals de dronkenlap opknapt: door bekeering en behoorlijk leven.

God zal spreken

Wij worden hier versterkt, zelfs in ons gebrek, door de kennis, dat in deze wildernis van het modernisme, met zijn stijgerende dwaling en zich vermenigvuldigende kwakzalversmiddeltjes, met zijn nieuwe gedachte en vreemd optreden, de mensch niet alléén gelaten wordt, om maar om te dolen, zonder andere leiding dan die van de waarheid, hem gegeven toen hij naar een andere wereld verhuisde, met andere levensstandaarden, problemen en idealen. Want wij weten dat de Almachtige, tred houdend met den vooruitgang Zijner kinderen, tot hen spreken zal van tijd tot tijd, hun verder licht en wijs-

mate van hun nieuwe nieuwe leven. Wij dueel een iegelijk kunnen leven dat hulp zal kunnen zekering dat er hulp

En in dezen tijd eveneens ons recht, Vader ons niet ver- wij hem haast had- heeft de hemelen

Het wereldprobleem is niet in de eerste plaats een financieel vraagstuk maar is een kwestie van onzelfzuchtigheid, nijverheid, moed, vertrouwen, karakter, durf, matigheid, onomkoopbaarheid en gerechtigheid. —

J. Reuben Clark Jr.

heid gevend, naar- behoeften in hun weten dat indivi- van ons zoo zal hij om Goddelijke vragen met de ver- zal komen.

van druk is het te weten dat onze geten heeft, hoewel den vergeten; Hij niet voor ons ge-

sloten; Hij heeft ons niet verstooten; hij heeft Zijn liefde niet tegen ons ommuurd. Hij is nog steeds de Goede Herder, die over ons waakt met de teederheid van den Oneindige. Zijn liefde en Zijn zorg zijn eeuwig.

God leeft. Wij zijn Zijn kinderen. Hij heeft de aarde Zijn priesterschap teruggegeven. Hij heeft gesproken en spreekt nóg door middel van Zijn profeten. Aan een iegelijk van ons geeft hij geestelijk licht naar mate wij bereid en gewillig zijn het te ontvangen, en Zijn zegeningen komen ons toe, niet voor zondige ongehoorzaamheid aan de alreeds gegeven waarheid, maar door het rechtmatige naleven daarvan. Wij mogen niet rechtmatiglijk verwachten dat God ons verstand of onzen geest nieuwe kennis zal toeseinen, waarvoor wij niet bereid zijn en die wij niet noodig hebben. Wij mogen alléén rechtmatiglijk verwachten dat God

nieuwe lessen zal geven wanneer wij de oude geleerd hebben en die niet langer in onze behoeften voorzien.

God gunne ons de gaven van Zijn Heiligen Geest en voorzie ons van het noodige des levens. Moge Hij mij zegenen met den geest van mijn roeping. Wilt gij voor mij bidden, zoodat ik Zijn dienst rechtvaardiglijk moge verrichten?

(Uit een toespraak in den Tabernakel te Salt Lake City, tijdens de jongste Conferentie).

ZUSTERSHULPVEREENIGING

Vergelijkend Verslag

Lidmaatschap

Ingeschreven, 1 Januari :	1932	1931
Bestuursleden	67	51
Huisbezoeksters	36	34
Leden	181	161
Totaal	284	246
Ingeschreven, 31 December :		
Bestuursleden	72	67
Huisbezoeksters	37	36
Leden	172	181
Totaal	281	284
Netto afname (of toename)	3	38

Actie-betoon

Aantal vergaderingen gehouden	702	586
Gemiddelde opkomst in vergaderingen	181	170
Aantal bezoeken aan gezinnen	1236	1286
Aantal gezinnen geholpen	220	287
Speciale bezoeken aan zieken en huiszittenden.	350	382

Financiëel Verslag

O n t v a n g s t e n :

Saldo op 1 Januari - Liefdadigheidsfonds	f 1486.94	f 1735.75 ¹ / ₂
Saldo op 1 Januari - Algemeen fonds	„ 627.30	„ 492.94
Bijdragen, liefdadigheidsfonds.	„ 1524.41 ¹ / ₂	„ 1921.79
Bijdragen, algemeen fonds.	„ 383.04	„ 429.23 ¹ / ₂
Totaal	f 4021.69 ¹ / ₂	f 4579 72

U i t g a v e n :

Liefdadigheidsdoeleinden	f 1528.45	f 2170.60 ¹ / ₂
Andere doeleinden	„ 457.17	„ 294.87 ¹ / ₂
Totaal	f 1985 62	f 2465.48
Saldo op 31 Dec. - Liefdadigheidsfonds	f 1482.90 ¹ / ₂	f 1486.94
Saldo op 31 Dec. - Algemeen fonds	„ 553.17	„ 627.30
Totaal	f 4021.69 ¹ / ₂	f 4579.72

GRONINGER CONFERENTIE

Zaterdagmiddag 2 uur. Zendelingenbijeenkomst.

Zaterdagavond 8 uur. Deze bijeenkomst was de eerste van de conferentie en werd aangevangen met het zingen van liéd No. 38: „Vat Moed! Alles is wel”. Br. Dirk Kramer, uit Friesland, ging voor in het gebed en de vergaderden zongen liéd No. 91: „Mijn Hoogste Goed!”. Ouderling Nicholas Baker, waarnemend Districts President, gaf een korte inleiding en kondigde het thema van de conferentie aan: de „Vereenigde Orde”. De eerste sprekers waren Ouderling Albert H. Bragonje, werkzaam te Den Helder en Ouderling Louis H. Hagen, Asst. Redacteur van de Ster van Nederland. Br. Roelof Hekking uit Rotterdam, Br. Jan van Komen uit Groningen, en Ouderling Clyde Holdaway, de Secretaris van het O.O.V. en Zondagsschoolwerk der Zending voerden daarna het woord. De vergaderden zongen als tusschenliéd No. 68: „Het Evangelie teruggebracht”. De laatstesprekers waren Br. Pieter J. Croeze uit Amsterdam en Ouderling Frank I. Kooyman, President der Zending. Tot slot werd liéd No. 36: „O zeg, wat is Waarheid”, door de vergaderden gezongen. Br. A. van Komen eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen 10 uur. Deze samenkomst werd met het zingen van liéd No. 65: „Eert den Profeet”, begonnen, waarna Br. Wm. van Komen Jr. des Heeren zegen vroeg. Vervolgens werd liéd No. 76: „Verlosser van Israël” gezongen. De eerste sprekers waren Ouderling Frederik Steenblik, werkzaam te Arnhem, en Ouderling John S. Lugt uit Almelo. Een cornet-solo werd nu door Br. B. Bernardus Jr. ten beste gegeven. De volgende sprekers waren Br. T. Drent, 2e Raadgever van het Groninger gemeentebestuur en Ouderling D. Stanford Harris, president van het Rotterdamsche District. „Aan de Zendelingen”, een cornet-solo, werd nu heel mooi ten beste gegeven door Br. B. Bernardus Jr. Zr. Doris, 1e Raageefster in het bestuur van de Zustershulpvereeniging te Groningen, Zr. S. Scheer, Presidente van de Zustershulpvereenigingen der Zending, en Ouderling Lowell J. Van Dam, werkzaam te Almelo, voerden nu het woord. President Frank I. Kooyman voegde enkele woorden aan het gesprokene toe. Tot slot werd liéd No. 198: „Doe wat is recht”, door de aanwezigen gezongen. Br. J. F. H. Lutmer uit Groningen dankte.

Zondagavond 5 uur. De laatste bijeenkomst van deze Conferentie begon met het zingen van liéd No. 67: „Wij danken U, Heere!”. Br. J. Dallinga uit Hellum ging voor in het gebed. Liéd No. 6, „Vast als een Rotssteen”, werd door de aanwezigen gezongen. Ouderling Nicholas Baker, onder wiens leiding al de bijeenkomsten gehouden werden, gaf een korte inleiding. De eerste sprekers waren Ouderling John E. van Boerum, President van het Amsterdamsche District, en Ouderling W. Rulon Lee, Secretaris der Zending. „Ik las van

een zeer schoone stad eens!" werd door een kwartet, bestaande uit Zr. Grietje Bos, Zr. Mientje Boonstra en Br. Jacob Oenes en Ouderling D. J. van der Werff, uit Groningen, ten beste gegeven. Zr. Jopie Riet, opzienster van het Jeugdwerk, en Ouderling John G. De Gooyer, opziener der Zondagsscholen en O.O.V. der Zending, voerden hierna het woord. Door Zrs. K. van Komen en C. Boonstra werd een duet: „Truth Reflects Upon Our Senses", heel mooi ten beste gegeven. De voorstelling van de autoriteiten van Kerk en Zending vond nu plaats, (allen werden eenparig ondersteund). President Kooyman was de laatste spreker. Hij legde groote klem op het nauwkeurig lidmaatsleven, dat de beste voorbereiding is voor het komende groepsleven in de Gemeenschap van goederen. Tot slot werd lied No. 48: „De Geest Gods", door de vergaderden gezongen. Ouderling M. LeRoy De Korver, werkzaam te Arnhem, eindigde met dankzegging. Was de opkomst niet groot te noemen, de geest van al de vergaderingen was de ware conferentiegeest.

In de Nieuwe Rotterdamsche Courant van 25 April verscheen het volgende verslag:

De heiligen der laatste dagen en hun vrienden hebben Zaterdag en Zondag in hun gebouw te Groningen hun derde voorjaarsconferentie gehouden. Zaterdag op den dag kwamen hier te lande werkende zendelingen in een huishoudelijke vergadering bijeen. Zaterdagavond was er een openbare samenkomst en Zondag twee godsdienstoefeningen. Het thema van de conferentie: „Met gesloten beurzen" werd door verschillende sprekers behandeld. Het liet zich in drie gedeelten splitsen: Werk voor de werkloozen. Gemeenschap van goederen en Een nieuw oeconomisch systeem.

Bij de Mormonen is gemeenschap van goederen, zooals die in het Nieuwe Testament genoemd wordt een geloofstuk, dat nog op volvoering wacht. Nu en dan hebben bepaalde groepen in de organisatie zich een tijdlang aan de practijk ervan gewaagd, meestal met goed succes, maar de Kerk als een geheel heeft de uitoefening van wat zij de Vereenigde Orde noemt voorloopig opgeschort. Op het oogenblik echter is in Utah, den Mormonenstaat, evenals in vele andere deelen der Amerikaansche Unie een beweging ontstaan, die aan de Kerkelijke orde doet denken. Een stucadoor bijv., verricht werk voor een kruidenier en gaat met zekere eetwaren naar huis. Den dag daarop werkt hij in ruil voor groente en hij en zijn gezin hebben zodoende genoeg te eten. De uit de depressie geboren „ruilhandelsbeurs" heeft zich reeds dermate ontwikkeld, dat op het oogenblik al 140 van dergelijke beurzen bestaan, verspreid over 29 staten der Unie. Alleen al in Californië voorzien 200.000 werkloozen in hun levensonderhoud door in ruil voor goederen arbeid te verrichten. De georganiseerde werkloozen, zoo luiden de berichten, zijn beziel door de geestdrift

van lieden, die voelen, dat zij een rol spelen bij een nieuwe proefneming op het gebied van co-operatief leven. Dit doet denken aan wat het Nieuwe Testament te lezen geeft (Hand. 4 : 32). „En de menigte van degenen, die geloofden, was één hart en ééne ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen”.

De vierde en de laatste voorjaarsconferentie zal in Mei te Utrecht plaats hebben.

'T MOEDERHART IS ENKEL LIEFDE

(Wijze : Als ons de engelen welkom heeten.)

Als de Vader van ons allen
 Over d' aard' Zijn blik laat gaan,
 Moet Hij wel met welgevallen
 Moederharten gadeslaan ;
 Wat Hem ook door d' eeuwen griede
 In dit oord van haat en nijd,
 't Moederhart is enkel liefde,
 'Enkel liefd' en lijdzaamheid.

Koor :

*'t Moederhart is enkel liefde,
 't Moederhart is enkel liefde,
 't Moederhart is enkel liefde,
 Enkel liefde is 't Moederhart !*

Hoe 't ook woel' in 't aardsch gewemel,
 Nooit vergeet men 't ouderhuis ;
 't Voorportaal is 't van den Hemel,
 Van ons heerlijk, Eeuwig Thuis.
 Onder vreugd' en onder smarte,
 In den vreemd' of dichtbij honk,
 Altoos trekt ons 't Moederharte,
 Dat ons al zijn rijkdom schonk.

Liefdevolle Hemelvader,
 Dank voor 't Moederharte, dank !
 Dat ons lied Uw troon benader',
 Onze blijde jubelklank.
 Ons gezang toch is een bede :
 Geef Gij onzen Moeders, Heer,
 't Hoogst geluk, de reinste vrede,
 Hier en ook in Hooger Sfeer.

ZENDINGSNIEUWS

Ontslagen

*Clyde Biddulph**Gerard J. Klomp*

Ouderling Clyde Biddulph, die ongeveer een jaar lang assistent redacteur van de Ster van Nederland is geweest, is — eervol ontslagen — den 5den April uit Rotterdam vertrokken. Het was zijn plan, enkele plaatsen op het vasteland van Europa te bezoeken, daarna genealogische nasporingen te verrichten in Engeland, om vervolgens per s.s. Leviathan (afvaart: 6 Mei van Southampton) den oceaan over te steken.

*Daniel Grundmann*

Nog twee ontslagverleeningen! (Konden wij maar zooveel nieuwe zendelingen boeken als er oude heengaan!) Den 5den April is ook Ouderling Gerard Klomp uit Rotterdam vertrokken, die — na een reisje naar enkele landen aan de Middellandsche Zee — den 25sten Mei per s.s. Washington van Le Havre uit naar Amerika denkt over te steken. En den 19den April vertrok Ouderling Daniel A. Grundmann, geboekt voor het s.s. Manhattan, dat den 4den Mei uit Le Havre afvaart. Ouderling Klomp heeft over het Utrechtsche, Ouderling

Grundmann over het Groningsche District gepresideerd.

Aangesteld

Ouderling Louis H. Hagen is aangesteld tot assistent redacteur van De Ster van Nederland.

Ouderling Nicholas Baker — tijdelijk naar Groningen verplaatst — is daar aangesteld tot waarnemend districts-president.

Overleden

DE RAAF. — Te Delfzijl is op 7 April overleden zuster Elizabeth de Raaf, geboren Hooghuis. Zij was de dochter van Johannes Hooghuis en Somerdina Ostinga, geb. te Farmsum, 25 Januari 1854; gedoopt en bevestigd op 15 Februari 1898 door Ouderling John Draayer Jr. Zuster de Raaf was moeder van 14 kinderen, van wie 10 in leven zijn.

DALEBOUT. — Te Dordrecht is overleden op 23 April broeder Johannes Hermanus Dalebout, zoon van Marinus Dalebout en C. Beekman. Hij werd op 18 April 1914 te Dordrecht geboren, werd op 5 Mei 1922 door Ouderling Hendrik Landwaard gedoopt en door Ouderling G. v. d. Waard bevestigd.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: LOUIS H. HAGEN

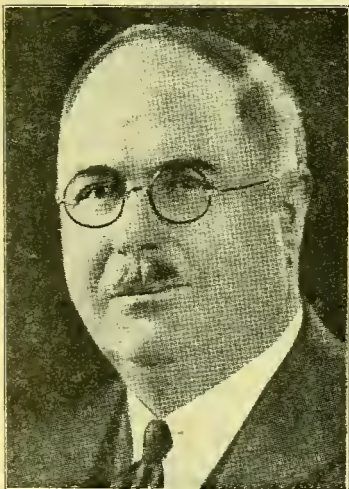
VAN DE REDACTIE

President J. Reuben Clark Jr.

In ons vorig nummer meldden wij reeds het aanstellen van Ouderling J. Reuben Clark Jr. tot tweeden raadgever in het Eerste Presidentschap der Kerk. De nieuwbenoemde werd geboren te Grantsville, Utah, op 1 September 1871, genoot zijn eerste onderwijs in zijn geboortestad, studeerde later aan de Universiteit van Utah te Salt Lake City en nog later te New York aan de Columbia Universiteit. Werd doctor in de rechtswetenschap. Is hoofd geweest van de Heber City High School (die ongeveer gelijk staat met onze M.U.L.O.) en was later hoofd van een landbouwschool. Als meester in de rechten was hij meermalen in 's lands dienst, den laatsten keer (1930—1933) als gezant in Mexico.

Op het voorblad geven wij een kiekje van President Clark en tevens een uittreksel uit zijn eerste openbare rede als een van de algemeene autoriteiten der Kerk.

Samuel O. Bennion



Het nieuwe lid van den Eersten Zeventigersraad werd den 9den Juni 1874 geboren te Taylorsville, Utah. Is sedert 1904 onafgebroken als zending werkzaam geweest in de Vereenigde Staten: sedert 1906 als president van de Zending in de Centrale Staten. Aan deze positie is tevens verbonden het bestuur van een drukkerij en uitgeverszaak: Zion's Printing and Publishing Company, waar zendingslectuur wordt gedrukt in groote hoeveelheden. In de plaats zijner inwoning (Independence, Missouri) is Ouderling Bennion algemeen geacht. O.a. is hij daar vice-president van de Kamer van Koophandel.

De vacature in den Raad was ontstaan door het overlijden van President Joseph W. Mc Murrin, in October 1932.

Een Redelijke Theologie

Het is ons een aangename plicht, het verschijnen aan te kondigen van de Nederlandsche vertaling van Dr. John A. Widsøe's „Een Redelijke Theologie, zooals die geleerd wordt door de Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen". De Nederlandsche Zending is de uitgeefster van dit leerrijke werk, dat in dit leerjaar van de Onderlinge Ontwikkelings Vereenigingen haar handleiding is — door gebruikmaking van losse proefbladen mogelijk gemaakt.

Maar nu is het werkje dan eindelijk gereed, op goed papier en met duidelijke letter gedrukt. Een keurig studieboek. Er zijn 36 hoofdstukken, verdeeld als volgt: **Grondwaarheden en de Voorbestaansstaat**: Wat Theologie beteekent; Hoe kennis verkregen wordt; Eeuwigheidsleer; Des menschen wil; De Grootte Wet; God en de Mensch; De Mensch bestaat opdat hij vreugde moge hebben; 's Menschen wilsvrijheid; Het Grootte Plan. **Het Begin van de Aardtaak**: De komst van den Mensch; De loopbaan van het Evangelie op aarde. **De Mensch en God**: De Goden van deze aarde; 's Menschen omgang met God; De Mensch wandelt met God. **De mensch en de duivel**: Het koninkrijk van den booze. **De Mensch en de Kerk**: Waarom een Kerk?; Lidmaatschapsvoorwaarden; Het Priesterschap v. d. Kerk; De organisatie v. d. Kerk; Het Gezag v. h. Priesterschap; Gehoorzaamheid; Een Zendingkerk; Tempelplechtigheden. **Mensch en Mensch**: De broederschap des menschen; Het gelijk-zijn v. d. Mensch; Onderlinge steun; De Vereenigde Orde; Werk voor de dooden; Het Huwelijk; De Gemeenschap. **De Mensch en de Natuur**: (één hoofdstuk). **De Mensch en zichzelf**: Het gave lichaam; Opleiding voor het inwendige leven; Voldaanheid met het dagelijksch werk; De Hoop der toekomst; De Wet v. d. Aarde.

Men ziet het: een keur van interessante onderwerpen. Het boekje mag in geen enkel „laterdaagsch" gezin ontbreken. De prijs is uiterst laag gesteld: in gewone omslag: 60 cent (franco per post 75 cent); gebonden 1 gulden, franco per post f 1.15.

UTRECHTSCH E CONFERENTIE

Zaterdag 20 en Zondag 21 Mei: Utrechtsche Conferentie. Op den eersten dag Zendelingenvergadering om half twee in den namiddag. Openbare bijeenkomsten: Zaterdagavond 8 uur, Zondagmorgen 10 uur en Zondagnamiddag 5 uur.

Alle bijeenkomsten in de gewone zaal en in de tuinzaal, volgens een programma dat nader bekend zal worden gemaakt.

Dit zal de laatste voorjaarsconferentie zijn van dit jaar. En — *lest best!* Reserveer uw dag!

HET BROOD DES LEVENS

Radiotoespraak door Dr. James E. Talmage gehouden
te Salt Lake City.



Ik verzoek u het zesde hoofdstuk van het Evangelie van Johannes te willen opslaan; het ernstig te bestudeeren, het in u op te nemen! Gij zult er een waarlijk wonderbaar verhaal in vinden, betrekking hebbende op verschillende gebeurtenissen uit het leven van den Meester, gebeurtenissen van aangrijpende en blijvende beteekenis. Hier paart zich een verslag van door goddelijke macht gewrochte wonderen aan het onderwijzen van verheven waarheden en het geven van een beslissende keuringsmethode om de werkelijk geloovigen af te zonderen van de zinnelijken en oppervlakkigen onder degenen die beweerden volgers van Jezus te zijn. Wij kunnen ons in dit

uur slechts bepalen bij de hoofdlijnen.

Het wonder in de woestijn en op zee

Zooals dat in dit tijdperk van de bediening des Heeren doorgaans geschiedde, was er een groote menigte vergaderd om Hem te hooren. Men was ver bij de steden vandaan, in een „woeste plaats”. Hoewel het tegen den avond liep, bleef de menigte, waarvan velen reeds den geheelen dag daar geweest waren, nog talmen om meer te hooren. Zij waren hongerig. Eén van hen, een knaap, had in zijn mand of tasch een weinig voedsel, bestaande uit vijf gerstebrooden en twee vischjes; maar zooals Andreüs opmerkte: „Wat beteekent dit voor zoovelen?” Op des Heeren bevel ging het volk ordelijk zitten. Jezus brak de kleine brooden en de vischjes in stukken, zegende het voedsel en gaf het aan Zijn helpers om het uit te deelen. Onder Zijn goddelijke aanraking vermeerderde de zelfstandigheid, zoodat de geheele menigte, vijf duizend in getal, gevoed werd; en de brokken, welke overbleven, waren meerder dan de oorspronkelijke hoeveelheid.

Op aanwijzing van Jezus vertrokken de Apostelen iets later met een vaartuig. Hijzelf trok zich in de eenzaamheid terug en bracht het grootste gedeelte van den nacht in gebed door. Een hevige storm stak op en het vaartuig waarmede de Apostelen uitgevaren waren raakte in nood. In de vroege morgenuren zagen zij Jezus naar hen toe komen, loopende op het water. Hij stilde hun vrees

en kwam aan boord; de wind ging liggen en spoedig bereikte het vaartuig zijn bestemming. Den volgenden morgen merkte de menigte met verbazing, dat Hij verdwenen was. Haastig trokken zij de kust langs, al zoekende en vragende. Zij vonden Hem ten slotte in Capernaüm, zeer waarschijnlijk in de synagoge, daar hij dien dag daar leerende was. Eenige van de vrijmoedigsten uit de menigte onderbraken de rede des Meesters en vroegen ietwat ruw: „Rabbi, wanneer kwaamt gij hierheen?” Jezus bestrafte hen terwijl Hij zich tot hen keerde en zeide: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, gij zoekt mij, niet omdat gij teekenen gezien hebt, maar omdat gij van de brooden gegeten hebt, en verzadigd zijt.” Het brood en de visschen — daar maalden zij om. Iemand die, zooals Hij, hen van levensmiddelen kon voorzien, moesten zij niet uit het oog verliezen.

Lichamelijk en geestelijk voedsel

Vermaning en leering volgde: „Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des Menschen ulieden geven zal; want dezen heeft God de Vader verzegeld.” Deze tegenstelling tusschen stoffelijk en geestelijk voedsel kon niet geheel door hen worden misverstaan, evenwel waren er maar weinigen, die het goed begrepen en anderen werden zelfs boos. Zonder twijfel bedoelde Jezus zichzelf, en zij verlangden andere wonderen en grootere teekenen. Het wonder van de brooden en visschen was nauwelijks een dag oud; en reeds verflauwde de indruk ervan als een teken dat sprak van den Messias. Zij zeiden, dat Mozes hun voorouders in de woestijn met manna had gevoed; en het was duidelijk, dat zij een dagelijksche voorziening in hun behoeften als een grooter gift beschouwden dan het eenvoudige maal van brood en visch, hoezeer dit laatste maal ook door hen gewaardeerd was geworden in hun grooten honger.

Toen zeide Jezus tot hen: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar mijn Vader geeft u dat ware brood uit den hemel. Want het brood Gods is hij, die uit den hemel nederdaalt, en die der wereld het leven geeft”. Hun bewering, dat Mozes het manna, waarmede hunne vaders gevoed waren, had gemaakt, was onjuist; bovendien was dit manna slechts voedsel voor het lichaam, en zij, die ervan gebruikten, werden toch opnieuw hongerig; maar nu bood de Vader hun brood des hemels aan, hetwelk hun het leven zou verzekeren. Evenals de Samaritaansche vrouw bij de bron, toen zij den Heer hoorde spreken over water, dat voor immer den dorst zou lesschen, met vurigen ijver en met gedachten alléén aan het lichamelijk gemak vroeg: „Heere, geef mij van dit water, opdat ik niet meer dorste noch noodig hebbe hierheen te komen om te putten”, zoo smeekte ook dit volk, begeerig zich een dergelijk

verzadigend voedsel te verschaffen, zooals zij meenden dat Jezus beloofde: „Heere, geef ons altijd dit brood.”

Misschien was deze bede niet geheel onbehoorlijk bedoeld; wellicht leefde er in de harten van sommigen onder hen een zuiver verlangen naar geestelijk voedsel. Jezus beantwoordde hun verlangen met een uitlegging: „Ik ben het brood des levens; die tot mij komt, zal geenszins hongeren, en die in mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.” Hij berispte hen, wijl zij, ofschoon zij Hem hadden gezien, toch niet in Zijn woorden geloofden, en verder verklaarde Hij dat degenen, die Hem werkelijk aannamen, zouden doen zooals de Vader beval. Thans sprak hij onbewimpeld: „Want ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijnen wil zou doen, maar den wil desgenen, die mij gezonden heeft”. En het was (en is) de wil des Vaders, dat allen, die den Zoon wilden aannemen, het eeuwige leven zouden hebben.

In de synagoge waren eenigen der regeerende klasse aanwezig — Farizeërs, schriftgeleerden, rabbi's — en deze, van dezelfde gevoelens zijnde als de overige Joden, bekritiseerden Jezus en murmureerden tegen Hem, omdat Hij zeide dat Hij het brood was, hetwelk uit den Hemel kwam. Terwijl Hij hen op zachte wijze bestrafte voor hun gebrek aan begrijpen, hetzij door onwil, hetzij door onbekwaamheid, alles wat hij gezegd had te vatten, hetgeen geweten kon worden aan hun gebrek aan deemoed en hun ongehoorzaamheid aan des Vaders geboden, ging de Heer met toenemende kracht en duidelijkheid voort: „Voorwaar, voorwaar zeg ik U, die in mij gelooft heeft het eeuwige leven. Ik ben het brood des levens. *** Ik ben dat levende brood, dat uit den hemel nedergedaald is; zoo iemand van dit brood eet, die zal in der eeuwigheid leven. En het brood, dat ik geven zal, is mijn vleesch, hetwelk ik geven zal voor het leven der wereld”.

De Beeldspraak van Eten en Drinken

De laatste zinsnede had zeer duidelijk betrekking op het offeren van Zijn leven in heilige verzoening. Maar deze leeraars der wet en der profeten, geschoolde mannen, evenwel onwetend en ongeleerd wat geestelijke zaken betreft, redeneerden en redekavelden onderling, voornamelijk over de vraag, „Hoe kan deze mensch ons zijn vleesch te eten geven?” Toen gaf de Heer het volgende verklarende, veelomvattende antwoord: „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden, tenzij dat gij het vleesch des Zoons des Menschen eet, en zijn bloed drinkt, zoo hebt gij geen leven in u zelve. Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Dit is het brood, dat uit den hemel nedergedaald is; niet gelijk uwe vaders het manna gegeten hebben, en zijn gestorven. Die dit brood eet, zal in der eeuwigheid leven”.

Er was weinig of geen excuus voor die geleerde mannen als zij

voorgaven te denken, dat de Heer een lichamelijk eten en drinken van Zijn stoffelijk vleesch en bloed bedoelde. De uitingen waaraan zij zich stootten, werden door hen vlugger begrepen dan door ons op het eerste gezicht; het waren beelden, welke de rabbi's uit dien tijd bijna elken dag gebruikten als zij de Wet en de waarheid in het algemeen als brood aanduiden en het aannemen daarvan als een vorm van eten en drinken. Aan zulke symbolische taal was men gewoon in de Joodsche literatuur, zooals dit het geval was geweest in alle eeuwen van de geschiedenis van het Oude Testament, en zooals het tot heden toe nog gebruikelijk is. Spreken wij ook nu niet van het „verslinden” van een boek of courant, het indrinken van nieuws, van het verteren van datgene wat we gehoord en gelezen hebben? Dat deze murmureerende Joden het symbolieke in de woorden van Christus niet verstonden was een gebrek aan goeden wil, niet het gevolg van een onschuldig misverstand. Het eten van het vleesch en het drinken van het bloed van Christus beteekende en beteekent nu nog: Hem te gelooven en Hem aan te nemen als de letterlijke Zoon van God en de Zaligmaker der wereld en het strikte gehoorzamen van Zijn geboden. Alleen dáardoor kan de Geest des Heeren een blijvend deel vormen van des menschen persoonlijkheid; op dezelfde wijze als het voedsel, dat hij gebruikt, geheel opgenomen wordt in het weefsel van het lichaam.

De Auteur en Zijn Woorden

Het is niet voldoende de voorschriften van Christus aan te nemen, op dezelfde wijze als we de leerstellingen van mannen der wetenschap, filosofie en wijzen aanvaarden, hoe groot de wijsheid dezer mannen ook moge zijn; want zulk aannemen gebeurt door verstandelijke instemming of een vastberaden handelen van het verstand en heeft slechts betrekking op den inhoud van het geschrevene, het geleerde, onafhankelijk van den persoon des schrijvers. De leerstellingen van Christus blijven voortduren door hun innerlijke waarde; en vele menschen eerbiedigen Zijn spreuken, spreekwoorden, gelijkenissen en Zijn diepe philosophische uitingen, welke Hem toch verwerpen als den Zoon van God, den Eeniggeborene in het vleesch, den God-Mensch, in Wien de eigenschappen der Godheid en der menschen vereenigd waren, den gekozen en vòor-verordineerden Verlosser der menschheid, door Wien alleen de zaligheid kan verkregen worden. Maar het zinnebeeld door Jezus gebruikt — namelijk dat van het eten van Zijn vleesch en het drinken van Zijn bloed als kenmerk van de absolute en eenige aanname van Hemzelf als de Redder der menschen — is van het allerhoogste belang; want daaruit blijkt de goddelijkheid van Zijn persoon, het feit van Zijn vòorbestaan en van Zijn eeuwig God-zijn.

De Christenheid, in de meest juiste en zuivere opvatting van

dit woord, heeft eerstens en voornamelijk te maken met een zeker Ikwezen, een bijzonder Persoon, een Man, die voor een wijle in de sterfelijkheid leefde — Jezus de Christus. Ieder waar Christen staat met Hem op bijzondere wijze persoonlijk in verbinding. Hij, de goddelijke Schrijver en Maker, is grooter dan al Zijnen uitingen, voorschriften, leerstellingen, oneindig verheven boven alle kennis en wijsheid in Zijne verheven en verheffende redevoeringen, gelijkenissen en andere uitspraken vervat, terwijl wij ze alleen diep leeren kennen naarmate wij Hem werkelijk leeren kennen.

Van een menschelijk schrijver lezen wij wat hij schrijft en aanvaarden de waarheden ervan, evenwel gaan wij niet verder dan zijn geschriften. Het gaat dan om zijn boek, en zijn karakter of persoon interesseert ons weinig of niet. Als het boek werkelijk goed is, is het voedsel voor het verstand; als het ons interesseert eten we als 't ware zijn inhoud, we verslinden dien en drinken de schoonheid ervan in. Evenwel kan een mensch elk door Christus gesproken woord uitwendig kennen, ja elk woord hetwelk de profeten onder Zijne leiding gesproken hebben, en toch den naam „Christen” niet verdienen. Wij moeten den Bewerker van het plan der zaligheid kennen, van welk plan een verslag in de Schriften is te vinden, anders behooren we Hem niet toe.

Keeren we nu terug tot de bekentenis des Heeren, dat Hijzelf het brood des levens is, dan zien we, dat velen die dit hoorden het niet begrepen en zelfs tamelijk beleedigd waren: „Deze rede is hard, wie kan dezelve hooren?” riepen zij uit, of zooals wij het nu zouden zeggen: „Wie kan dit verdragen?” Velen verlieten Hem. Eenigen van de Twaalven verwonderden zich over deze diepe leerstelling; en hun geestestoestand ontlokte aan Jezus de vraag: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” Petrus, antwoordende voor allen, sprak met veel gevoel en overtuiging: „Heere! tot wien zullen we heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens”. Uit deze woorden blijkt andermaal ten duidelijkste, hoe de Twaalven den strikt persoonlijken band tusschen zichzelf en den Meester hadden ervaren.

Het Sacrament van des Heeren Avondmaal

Het Sacrament, door Paulus aangegeven als des Heeren Avondmaal, zet het symbool voort van het lichaam en het bloed van den Zaligmaker als geestelijk voedsel door het nemen van brood en wijn ter herinnering aan Hem. Door de Christelijke kerken wordt dit ter verschillende vormen nageleefd en wel onder de benamingen van Avondmaal des Heeren, Heilige Communie en de Eucharist. Het deelnemen aan deze ceremonie wordt algemeen gehouden voor een erkend en belijdend teeken van lidmaatschap en een erkenning als lidmaat door de andere leden der kerk, waarin deze ceremonie plaats vindt. In menig kerkverband beteekent de

uitsluiting van een persoon van het Avondmaal of de Communie, dat deze geschorst is of afgesneden als lidmaat dier kerk; hieruit is de uitdrukking „excommunicatie” ontstaan.

In deze verhandeling zullen we spreken over het Sacrament, hiermede dus het H. Avondmaal bedoelende. Het Sacrament werd op den avond vóór Zijn verraad door Jezus ingesteld. Na den Paaschmaaltijd, waaraan Christus, in strikte navolging van de eischen der Mozaïsche wet, met de Twaalven had deelgenomen, nam Hij brood, zeggende het, en gaf het aan de anderen, zeggende: „Neemt, eet, dat is mijn lichaam”; en verder: „doet dat tot mijne gedachtenis.” (Matth. 26:26; Lukas 22:19). Vervolgens nam hij den beker, waarin de lichte wijn was, welke in dien tijd een gewone tafeldrank was, en na den inhoud gezegend te hebben, gaf Hij den beker aan hen, zeggende: „Drinkt allen daaruit; want dat is mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden”. (Matt. 26:27-28).

Uit het verslag door Lukas gegeven, en ook uit de uitgebreide beschrijving ervan door Paulus, die naderhand over deze gebeurtenissen openbaring ontving, blijkt duidelijk, dat de handeling des Heilands in dezen droeven nacht een nieuwe verordening in de Kerk vaststelde, een verordening die tot den Heer Jezus Christus persoonlijk behoorde. Dat dit alles later plechtig werd doorgevoerd, in de kerk bewijst ons de Heilige Schrift. Zoo lezen wij van degenen, die door den doop leden der kerk waren geworden na de gebeurtenissen op den dag van het Pinksterfeest: „En zij waren volhardende in de leer des apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden.” (Hand. 2:42). Van dien tijd af kreeg de uitdrukking „breking des broods” een nieuwe beteekenis in de Oorspronkelijke Kerk.

Op het heilige karakter ervan werd door de Apostelen, vooral door Paulus den nadruk gelegd. Hij waarschuwde in een zendbrief de leden der kerk tegen het nuttigen van de zinnebeelden van het lichaam en bloed des Heeren als zij in een onberouwvollen, zondigen toestand waren: „Zoo dan, wie onwaardiglijk dit brood eet, of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heeren. Maar de mensch beproeve zichzelf, en ete alzoo van het brood, en drinke van den drinkbeker. Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen” (1 Cor. 11:27-30).

Ingesteld onder de Nephieten

Kort na Zijn opvaren van den Olijfborg bezocht de opgestane Heiland de Nephieten in Amerika, en organiseerde onder hen Zijn kerk naar het model van de kerk door Hem op het oostelijk vasteland opgericht. In de tegenwoordigheid van een groote ver-

gadering van degenen die gedoopt waren, nam hij brood, brak en zegende het en liet het uitdeelen onder het volk. Op dezelfde wijze werd wijn gezegend en rondgediend. De Heer verzekerde dengenen, die aan deze verordening deelnamen, dat Hij eenigen van hen volmacht zou geven om ook na Zijn vertrek het Avondmaal aan hen te kunnen bedienen. Betreffende het nemen van het brood in dit sacrament zeide Hij: „En dit zult gij doen tot gedachtenis van mijn lichaam, hetwelk ik aan u getoond hebt. En het zal eene getuigenis tot den Vader zijn, dat gij mijner altijd gedenkt. En indien gij mijner altijd gedenkt, zult gij mijnen Geest hebben om met u te zijn.” Betreffende den wijn sprak Hij op deze wijze: „Dit zult gij altijd doen aan degenen die zich bekeeren en in mijnen naam gedoopt worden; en gij zult het doen ter gedachtenis aan mijn bloed, hetwelk ik voor u vergoten heb, opdat gij voor den Vader getuigen moogt dat gij mijner altijd gedenkt. Indien gij mijner altijd gedenkt, zult gij mijnen geest hebben om met u te zijn.” (Boek van Mormon, 3 Nephi 18:11).

In Zijn verdere bevelen aan Zijn westelijke kudde legde de Heere grooten nadruk op het geschikt-zijn van degenen die van de heilige zinnebeelden nuttigden; en verder plaatste Hij onmiddellijke en persoonlijke verantwoordelijkheid op de beambten der kerk om niemand toe te laten aan deze verordening deel te nemen, van wie zij wisten dat hij (of zij) onwaardig was dit te doen: „Nu ziet, dit is het gebod, hetwelk ik aan u geef, namelijk dat gij wetende niemand zult toestaan onwaardiglijk van mijn vleesch en bloed te gebruiken, wanneer gij het zult bedienen; want, zoo wie onwaardiglijk mijn vleesch en bloed eet en drinkt, eet en drinkt de verdoemenis tot zijne ziel; daarom, zoo gij weet dat een mensch onwaardig is om mijn vleesch en bloed te nuttigen, zult gij hem verhinderen. (Boek van Mormon, 3 Nephi 18:28-29). Niettemin moesten de onwaardigen tot de Avondmaalsvergaderingen toegelaten worden, daar zij mogelijk tot grooter ijver aangespoord konden worden en zich door bekeering bereid maken tot het volle voorrecht der leden.

Het is dus duidelijk, dat het Sacrament alleen gegeven kon worden aan de leden der kerk en dan nog slechts aan zulke leden, die in overeenstemming met de kerkelijke wetten leefden. Gelijke vereischten, regelingen en verantwoordelijkheden zijn aan de kerk in deze laatste bedeeing gegeven worden — en wel door directe openbaring van den Heer en door het schenken van autoriteit. Overeenkomstig het geopenbaarde woord wordt het Sacrament bediend in de plaatselijke vergaderingen der Kerk, onder de onmiddellijke leiding der bisschoppen van de verschillende gemeenten, gewoonlijk iederen Zondag. De volmacht, behoorende bij het ambt van Priester, in de orde van Aäron wordt verlangd om deze verordening te bedienen.

De Heilige Zinnebeelden

Bij de instelling van het Sacrament, zoowel onder de Joden als onder de Nephieten, gaf de Heer brood en wijn als de zinnebeelden van Zijn lichaam en bloed, en liet onderwijzingen na, dat dezelfde stoffen of elementen van dien tijd af dienden gebruikt te worden in de verschillende afdeelingen der kerk; en in de Kerk, zooals die heden bestaat, heeft Hij dezelfde voorzieningen getroffen, van de gemeente eischende dat „zij dikwijls tezamen vergadert, om deel te nemen aan het brood en den wijn, ter gedachtenis van den Heere Jezus”. (Leer en Verb. 20 : 75).

Maar hij heeft ook het feit bekend gemaakt, dat andere soorten voedsel en dranken mogen gebruikt worden als de zinnebeelden van Zijn lichaam en bloed. In Augustus 1830 sprak de Heer een waarschuwing uit tegen het gebruik van wijn, waarvan de zuiverheid niet vast stond. Zijne woorden hebben een ongewone beteekenis, voornamelijk in verband met de wijzigingen in het verkrijgen van zuiveren wijn. De kerk werd als volgt door den profeet Joseph Smith onderwezen: „Want, zie, Ik zeg tot U, het maakt geen onderscheid wat gij zult eten, of wat gij zult drinken, wanneer gij aan het avondmaal deelneemt, indien het zoo zij, dat gij het met een eenvoudig oog tot Mijne heerlijkheid doet; — ter herinnering aan Mijn lichaam, hetwelk voor U nedergelegd werd, en Mijn bloed, hetwelk voor de vergiffenis uwer zonden vergoten werd. Daarom zult gij daarvan (van den wijn) niet drinken, tenzij hij nieuw onder uzelfen gemaakt is; ja, in dit koninkrijk Mijns Vaders, hetwelk op de aarde opgebouwd zal worden. (Leer en Verb. 27 : 2,4).

In overeenstemming met deze volmacht en dit gebod geeft de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen aan water bij het avondmaal den voorkeur boven wijn.

Deze verordening van het Sacrament is zoo belangrijk, dat de Heer de wijze om de bestanddeelen ervan te zegenen heeft voorgeschreven. Als het brood in kleine stukjes is gebroken en daarna in passende schaaltes op den avondmaaltafel is geplaatst, moet de dienstdoende priester of ouderling als volgt handelen: „Hij zal met de gemeente nederknielen en in plechtig gebed den Vader aanroepen, zeggende:

O God, de Eeuwige Vader, wij vragen U in den naam van Uwen Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen, en te heiligen aan de zielen van al degenen die ervan nuttigen; dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uwen Zoon, en voor U getuigen, O God, de Eeuwige Vader, dat zij gewillig zijn den naam van Uwen Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te wezen en Zijne geboden te onderhouden, welke Hij hun gegeven heeft, opdat zij altijd Zijnen Geest met zich mogen hebben. Amen”.

Nadat door de vergaderde leden van het brood is genuttigd, wordt het water gezegend door gebed, waarvan de geopenbaarde woorden van hetzelfde gewicht zijn als deze, welke gebruikt worden om den zegen over het brood af te smeeken, den Vader biddende het water te heiligen „aan de zielen van al degenen die ervan drinken, dat zij het mogen doen ter gedachtenis van het bloed van Uwen Zoon, hetwelk voor hen vergoten is” — op deze wijze getuigende dat zij zich altijd den Heere Jezus Christus zullen herinneren en dit met het doel „dat zij Zijnen Geest met zich mogen hebben”. Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat wij het Sacrament beschouwen als te zijn *zinnebeeldig* en *ter herinnering*. Het brood, hetwelk wij eten is en blijft brood, in zelfstandigheid precies hetzelfde vóór en na de zegening; hetzelfde geldt voor het water. Wij nuttigen en drinken deze zinnebeelden ter herinnering aan Jezus Christus, als een getuigenis, dat wij verlangen in gemeenschap met de kerk te zijn en ten allen tijde door den Geest des Heeren geleid te worden. Op deze wijze worden we geestelijk gevoed en opgebouwd door ons aan zijne geboden te onderwerpen. Als een verordening is het Sacrament verheven in zijn eenvoud!

MOEDERSCHAP

Ik vraag niet, kind, of ik mijn naam
Mag schrijven in het Boek der Faam.
Ik ben voldaan wanneer ik weet,
Dat jij hem nimmermeer vergeet.

Koor :

*Moederschap, vroom en vroed,
Schild en schut van 't hoogste goed,
Dat geen harte u onthoud'
D' eenvoudswensch, door u ontvouwd.
Schild en schut van 't hoogste goed,
Moederschap, vroom en vroed.*

Ik vraag niet, kind, naar overvloed,
Naar groot bezit van geld en goed,
De schat die mij het meest verblijdt,
Mijn kind, is jou genegenheid.

Ik vraag niet, kind, om wuft plezier,
Om wild vermaak en luid vertier.
Ik bid om deze vreugd, mijn kind,
Dat jij hier 't hooger leven vindt.

MOEDERDAG

(14 Mei)



Honderden sterren aan wolkloozen hemel,
 Honderden schelpen aan 't schitterende strand,
 Honderden vogels met vleugelgewemel —
 Honderden bloemen op 't zonnige land.

Honderden dauwdruppels groeten den morgen,
 Honderden bijen op 't bloemenfestijn,
 Honderden vlinders in spel zonder zorgen,
 Maar enkel één moeder, één moedertje-mijn.

(Het Engelsch van Ira M. Webster vrij gevolgd).

K.

INHOUD

»Laat in het leven kom ik tot een nieuw werk«	129	Samuel O. Bennion	137
Zustershulpvereniging	132	Een Redelijke Theologie	138
Groninger Conferentie	133	Utrechtsche Conferentie	138
't Moederhart is enkel liefde.	135	Het Brood des Levens	139
Zendingsnieuws	136	Moederschap	147
Van de Redactie :		Moederdag	148
President J. Reuben Clark Jr.	137		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B,
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.